NALEŻNOŚĆ POCZTOWA OPŁACONA RYCZAŁTEM.

Rok 3. Warszawa, lipiec 1929 roku. № 7.

GŁOS NIŻSZYCH FUNKCJONARJUSZÓW i PRACOWNIKÓW PAŃSTWOWYCH

Redakcja i Administracja: Warszawa, Nowy-Świat 67. Tel. 149-16.

PRENUMERATA KWARTALNIE — 1 Zł 50 gr. KONTO CZEKOWE P. K. O. 67-19. Cena N-ru 50 gr.

IV ZJAZD DELEGATÓW

KÓŁ ZWIĄZKU NIŻSZYCH FUNKCJONARJUSZÓW PAŃSTWOWYCH w RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

odbędzie się w dniach 15 i 16 sierpnia 1929 r. w Poznaniu, ul. Wały Wazów Nr. 26, sala Nr. 22, II piętro (Gmach Uniwersytetu Poznańskiego).

PORZĄDEK OBRAD ZJAZDU.

W czwartek dnia 15 sierpnia 1929 r. przed południem.

1. Otwarcie Zjazdu.
2. Przemówienia powitalne.
3. Wybór Prezydjum Zjazdu.
4. Sprawozdanie Wydziału Wykonawczego Zarządu Głównego Związku N. F. P. R. P. z działalności za czas od 1.VIII. 1928 r. do 31.VII. 1929 r.
5. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej Zarządu Głównego.
6. Wybór Komisji Mandatowej, Postulatowej, Organizacyjno-finansowej, Statutowej i Komisji Matki.

Przerwa obiadowa.

7. Dyskusja nad sprawozdaniem Wydziału Wykonawczego Zarządu Głównego i Komisji Rewizyjnej.
8. Udzielenie absolutorjum Zarządowi Głównemu.
9. Wybory: Prezesa Związku na 1 rok, 24 członków Zarządu Głównego na przeciąg 3 lat, 8 zastępców na 1 rok, 7 członków Komisji Rewizyjnej i 3 zastępców na przeciąg 1 roku, 7 członków sądu honorowego Związku i 3 zastępców na przeciąg 1 roku.

Po skończonych wyborach przystąpią do pracy Komisje.

W piątek dnia 16 sierpnia 1929 r. przed południem obrady Komisji Postulatowej, Organizacyjno- finansowej i Statutowej.

Przerwa obiadowa.

W piątek dnia 16 sierpnia 1929 r. po południu.

1. Sprawozdania Komisyj: Postulatowej i Organizacyjno-finansowej.
2. Zmiana Statutu Związku N. F. P. R. P.
3. Przyjęcie wniosków, zaproponowanych przez Komisje i uchwalenie rezolucji Zjazdowej.
4. Zamknięcie Zjazdu.

Zakres działania Komisji:

Komisja Postulatowa.

a) ustalenie postulatów w sprawach: uposażenia, rewizji zaszeregowania w grupach płac, umundurowania, godzin służbowych, stabilizacji i zaopatrzenia emerytalnego;

b) ustalenia postulatów specjalnych, dotyczących niższych funkcjonarjuszów; Monopolów Państwowych, więziennictwa, cywilnych pracowników wojskowych, szpitalnictwa, straży leśnej oraz dróżników i strażników rzecznych.

Komisja Organizacyjno-Finansowa.

a) ustalenie programu pracy organizacyjnej Zw.;
b) stosunek do innych Organizacji;
c) sprawy kulturalno-oświatowe;
d) unormowanie finansów Zarządu Głównego, Zarządów Okręgowych i Zarządów Kół;
e) ustalenie budżetu Zarządu Głównego Związku na następny rok budżetowy;
f) wysokość odpraw pośmiertnych, ślubnych i in. świadczeń na rzecz członków Związku;
g) ustalenie wysokości składki miesięcznej i wpisowego.

Komisja Statutowa.

a) opracowanie zmian statutu Związku N.F.P.R.P.

Plenarne posiedzenie Zarządu Głównego Związku Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych z udziałem członków Komisji Rewizyjnej, odbędzie się w Poznaniu dnia 14-go sierpnia 1929 r. o godz. 8 wieczorem przy ul. Wały Wazów Nr. 26, sala Nr. 22 (gmach Uniwersytetu Poznańskiego).

DZIAŁ URZĘDOWY.

Wystąpienia Zarządu Głównego Związku N. F. P. R. P. do Władz w sprawach uposażeniowych niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych.

AUDJENCJA U PREZESA RADY MINISTRÓW.

W dniu 26 czerwca b. r. Prezes Rady Ministrów przyjął delegację Centralnej Komisji Porozumiewawczej Związków Zawodowych Pracowników Państwowych.

Delegację stanowili koledzy: prezes C. K. P. H. Raabe, poseł Kaczanowski (Z. Z. K.), Stangreciak (Z. P. T. P. i T.), Jaroszewicz (S. U. P.), Mozgała (Z. N. F. P.), Kisielnicki (Z. Z. N. S. P.), Stępiński (Z. U. K.).

Delegacja przedstawiła p. Premjerowi postulaty Związków Zawodowych Pracowników Państwowych w zakresie regulacji uposażeń i nowelizacji ewentualnie uzupełnienia prawodawstwa pracowniczego. W zakresie uposażeń delegacja wskazała na konieczność wypłacenia przez Rząd wyrównawczego dodatku mieszkaniowego za rok 1928, oraz uregulowania płac w stosunku do wzrostu drożyzny za ostatni rok.

W sprawie podniesienia płac p. Premjer oświadczył kategorycznie, że jest to w obecnej chwili niemożliwe. Natomiast żądanie wypłaty zaległego dodatku mieszkaniowego uznał za zupełnie słuszne i prawnie uzasadnione. Co do możliwości zrealizowania tego postulatu p. Premjer obiecał dać odpowiedź po bliższem zapoznaniu się z temi sprawami. W zakresie rewizji prawodawstwa pracowniczego delegacja wskazała na konieczność jaknajszybszej nowelizacji istniejących ustaw: uposażeniowej, emerytalnej i pragmatyki oraz przeprowadzenia brakujących dotąd pragmatyki dla kolejarzy i pocztowców i ujednostajnienia praw emerytalnych wszystkich pracowników państwowych.

W odpowiedzi na te postulaty p. Premjer oświadczył, że weźmie pod uwagę dezyderaty Związków w tym zakresie i prosił o przedłożenie ich za pośrednictwem p. Szefa Gabinetu. Co do pragmatyki dla kolejarzy oświadczył, że projekt jej jest już wykończony.

Po audjencji odbyła się konferencja delegacji z P. Szefem Gabinetu Paciorkowskim, na której zostały omówione szczegółowo sprawy uposażeniowe oraz sprawy dotyczące zaszeregowania funkcjonarjuszy państwowych w grupach płac i sprawa ustalenia pracowników państwowych.

Wynikiem konferencji było uzgodnienie stanowiska Związków ze stanowiskiem Rządu w sprawach dotyczących obecnych warunków prawnych pracowników państwowych które w ramach obowiązujących ustaw i preliminarza budżetowego powinny być przeprowadzone bez żadnych uszczerbków dla Skarbu Państwa, a z korzyścią dla pracowników państwowych. P. Szef Gabinetu wyraził gotowość w sprawach dotyczących pracowników państwowych utrzymania trwałego kontaktu ze Związkami Zawodowemi Pracowników Państwowych wyrażając gotowość kontynuowania w dalszym ciągu rozpoczętej konferencji z Prezydjum C. K. P.

AUDJENCJA U PANA MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI CARA W SPRAWACH UPOSAŻENIOWYCH NIŻ. FUNKCJONARJUSZY SĄDOWYCH I DOZORCÓW WIĘZIENNYCH.

Dnia 18 b. m. min. sprawiedliwości p. Car przyjął na dłuższej audjencji delegację Związku Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych R. P., w której obok Prezydjum Zarządu Głównego wzięli udział delegaci z Kół zamiejscowych, reprezentujących niższych funkcjonarjuszów sądowych i dozorców więziennych w osobach kol. kol.: Wrzesińskiego, Mozgały, Ślizowskiego, Dzilskiego i Chruszcza.

Delegacja przedstawiła p. ministrowi następujące postulaty: 1) przeprowadzenie rewizji zaszeregowania niższych funkcjonarjuszów sądowych i dozorców więziennych w grupach płac przy uwzględnieniu praw nabytych latami służby w służbie państwowej zaborczej, w szczególności tych, którzy w 1920 roku zostali nieodpowiednio zaszeregowani; 2) przeprowadzenia jednorazowego zaszeregowania niższych funkcjonarjuszów w resorcie ministerstwa sprawiedliwości od IV do X grupy włącznie z pozostawieniem posiadanych szczebli płac; 3) unormowania godzin służbowych, spoczynku niedzielnego; 4) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w dni świąteczne i za pracę w porze nocnej; 5) zwolnienia od opłat mieszkań służbowych względnie potrącania należytości za mieszkania, zajmowane w budynkach, zajmowanych przez ministerstwo sprawiedliwości, t. j. w sądach i zakładach karnych, wedle rzeczywistej wartości tych mieszkań przez oszacowanie takowych stosownie do ich jakości i objętości powierzchni; 6) uwzględnienia przekroczonego wieku życia przy nominacjach na funkcjonarjuszów etatowych tych pracowników kontraktowych, którzy określony ustawą wiek życia przekroczyli w służbie państwowej.

W uzasadnieniu memorjału delegacja wskazała na konieczność rychłej poprawy bytu niższych funkcjonarjuszów z uwagi, że obecne uposażenie doprowadziło do takiego stanu zubożenia całej rzeszy niższych funkcjonarjuszów państwowych, który nietylko że doprowadza do pauperyzacji poważnego odłamu społeczeństwa, ale w skutkach swych staje się groźnym dla samego interesu państwowego i jako taki powinien być poważnie wzięty pod rozwagę przez czynniki rządzące i za losy Państwa odpowiedzialne.

Poza ogólnemi sprawami delegaci z Pomorza i Małopolski przedstawili p. ministrowi swe lokalne potrzeby, przedstawiając równocześnie ciężkie warunki życia, spowodowane przeciążeniem służbą i brakiem środków na zaspokojenie skromniejszych nawet potrzeb życiowych.

W odpowiedzi na przemówienie delegatów p. minister wskazał przedewszystkiem na przyczyny, z powodu których Rząd mimo doceniania ważności przeprowadzenia zasadniczej regulacji płac pracowników państwowych, regulacji tej dotychczas nie mógł przeprowadzić.

P. Minister przyjął postulaty dotyczące uposażenia niższych funkcjonarjuszów z resortu Ministerstwa Sprawiedliwości i uznając potrzebę ich rozważenia, wyznaczył konferencję na dzień 26 czerwca r. b. dla rozpatrzenia postulatów objętych złożonemi przez delegację memorjałami.

Życzliwe stanowisko, jakie zajął p. minister wobec postulatów Związku Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych i okazane zrozumienie dla obecnego położenia materjalnego niższych pracowników resortu ministerstwa sprawiedliwości, pozwala wierzyć, iż przez sze-

reg lat nie załatwiane postulaty tej kategorji pracowników wejdą w okres realizacji.

KONFERENCJA W MINISTER. SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWIE POSTULATÓW NIŻSZYCH FUNKCJON. SĄDOWYCH I DOZORCÓW WIĘZIENNYCH.

W dniu 25 b. m. odbyła się zapowiedziana swego czasu przez Pana Ministra Sprawiedliwości konferencja w sprawach uposażeniowych niższych funkcjonarjuszów sądowych i dozorców więziennych. W konferencji pod przewodnictwem p. Ministra Sprawiedliwości wzięli udział ze strony Ministerstwa p. p. Dyrektor Departamentu Administracyjnego Świątkowski, Naczelnik Wydziału Administracyjnego Batycki i Naczelnik Wydziału Gospodarczo-Skarbowego Neyman. Ze strony Związku N. F. P. R. P. Prezes Zarządu Głównego kol. Wrzesiński i Sekretarz Generalny kol. Mozgała.

Przed rozpoczęciem konferencji zawiadomił p. Minister delegatów Związku, że z powodu ważnych zajęć służbowych pierwsza konferencja musi się ograniczyć do rozpatrzenia najpilniejszych spraw, natomiast sprawy ważniejsze jak sprawa zaszeregowania, która wymaga głębszego rozważania, poruszoną może być na obecnej konferencji tylko w ogólnych zarysach, a szczegółowe rozpatrzenie pozostawione być musi do następnej konferencji, która odbędzie się w niedługim terminie przy udziale osobistym p. Ministra Sprawiedliwości. Mimo pilnych i ważnych zajęć służbowych p. Minister pragnie zapoczątkować rozważanie spraw uposażeniowych przez odbycie pierwszej konferencji, gdyż dalsze odkładanie uważa za niewskazane z uwagi na ważność spraw, mających być przedmiotem obrad.

Przedstawiciele Związku przygotowali na konferencję obszerny materjał statystyczny, odnoszący się do: 1) zaszeregowania w grupach płac niższych funkcjonarjuszy sądowych i dozorców więziennych, 2) unormowania czasu służby i spoczynku niedzielnego w sądownictwie i więziennictwie, 3) ustalenia wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w dnie świąteczne, 4) unormowania urlopów wypoczynkowych i zniesienia ograniczeń przy udzielaniu urlopów wypoczynkowych w więziennictwie, 5) zniesienia opłat za mieszkania służbowe i ustalenia wysokości komornego za mieszkania zajmowane przez niższych funkcjonarjuszy w budynkach sądowych i zakładach karnych, wedle ich rzeczywistej wartości, 6) dostarczenia ubrań służbowych bez 25%-wej dopłaty, 7) uwzględnienia przy mianowaniu na etat przekroczonego wieku życia w służbie państwowej polskiej, 8) przyspieszenia prac Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

Z uwagi na to, że ważne zajęcia nie pozwalały p. Ministrowi brać udziału w czasie całej konferencji, przystąpiono do rozpatrywania pilniejszych spraw, a mianowicie: przedyskutowano sprawę umundurowania niższych funkcjonarjuszy sądowych przy uwzględnieniu możliwości zwolnienia ich od pokrywania 25%-wej wartości dostarczonego umundurowania, względnie obniżenia tej dopłaty. Delegaci zaproponowali, aby Ministerstwo wydatek ten pokryło z funduszów przeznaczonych na nagrody i zapomogi, z których niżsi funkcjonarjusze z reguły nie korzystają. Zwolnienie niższych funkcjonarjuszy sądowych od obowiązku pokrywania ¼ części kosztów umundurowania i pokrycie tego wydatku przez Ministerstwo byłoby rekompensatą za pracę w godzinach nadliczbowych i w dnie świąteczne, za którą to pracę funkcjonarjusze sądowi nie otrzymują żadnego wynagrodzenia. Powyższy postulat został uzgodniony w ten sposób, że ewentualne nadwyżki z sum, przeznaczonych na umundurowanie przeznaczone będą wyłącznie na poprawę bytu niższych funkcjonarjuszy.

Odnośnie do udzielania zapomóg niższym funkcjonarjuszom wydanem zostanie zarządzenie, aby z kredytów przeznaczonych na zapomogi obdzieleni byli w stosownym procencie również niżsi funkcjonarjusze.

Po omówieniu w ogólnych zarysach sprawy zaszeregowania niższych funkcjonarjuszy sądowych i dozorców więziennych w grupach płac, p. Minister zmuszony był opuścić konferencję, oddając przewodnictwo w ręce p. Dyrektora Świątkowskiego. Przed wyjściem jednak oświadczył, że pragnąc dokładnego zaznajomienia się i poznania istotnego stanu prawnego i materjalnego niższych funkcjonarjuszy z resortu Ministerstwa Sprawiedliwości, starać się będzie, aby następna konferencja odbyła się w niedługim terminie pod jego osobistem przewodnictwem, przy udziale tych uczestników, którzy w pierwszej konferencji biorą udział.

Po opuszczeniu konferencji przez p. Ministra rozpatrywano w dalszym ciągu sprawy zaszeregowania w grupach płac i ewentualność przeprowadzenia rewizji nieodpowiednio zaszeregowanych oraz sprawy jednorazowego zaszeregowania w grupach płac od XIV do X włącznie. Po rozpatrzeniu sprawy dodatku mrozowego za ubiegłą zimę i rozpoczęcia prac Komisji Weryfikacyjnej zakończono obrady pierwszej konferencji tem, że termin następnej wyznaczony będzie w terminie późniejszym przez Pana Ministra Sprawiedliwości.

MEMORJAŁ ZŁOŻONY DO RĄK PANA PREMJERA ŚWITALSKIEGO W DNIU 26 CZERWCA 1929 R. PRZEZ CENTRALNĄ KOMIS. POROZUMIEWAWCZĄ ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH PRAC. PAŃSTW.

Do Pana Prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej.

Panie Prezesie!

W związku z objęciem przez Pana Prezesa steru rządów, Centralna Komisja Porozumiewawcza Związków Zawodowych Pracowników Państwowych w imieniu 14 zrzeszonych w niej organizacyj, reprezentujących 200.000 pracowników, poczuwa się do obowiązku przedstawienia Panu Prezesowi całokształtu zagadnień, związanych z bytem pracowników państwowych.

Zagadnienia te z jednej strony dotyczą ustawodawstwa, normującego uposażenia, prawa i obowiązki, oraz ubezpieczenia społeczne pracowników państwowych, z drugiej strony obejmuje sprawę zastosowania środków, któreby umożliwiły pracownikom państwowym znośne przetrwanie tego okresu czasu, jaki okaże się niezbędnym dla definitywnego uregulowania kwestji ustawodawstwa.

I. Zagadnienia uposażeniowe.

Obowiązująca od 1 października 1923 r. i od tego czasu kilkakrotnie nowelizowana Ustawa uposażeniowa była pierwszą próbą ujęcia w jednolity kształt ustawodawczy zagadnienia płac.

Działanie tej ustawy rozpoczęło się w okresie nieustalonej waluty i nieustalonej jeszcze organizacji urzędów i instytucyj państwowych. Od tego czasu wyłonił się szereg kwestyj, wysuniętych przez życie, które nie doczekały się jeszcze załatwienia, albo zostały załatwione doraźnie bez głębszego w nie wniknięcia i powiązania z ogólną tabelą płac.

Na pierwszem miejscu postawić musimy sprawę przerachowania t. zw. **minimum egzystencji,** które ustalone zostało w 1923 r. i zastosowane do XIV grupy płac; na tem minimum oparta jest cała tabela płac. Zrozumiałą jest rzeczą, że wobec zaszłych od tego czasu zmian walutowych i bardzo głębokiego przeobrażenia się cen rynkowych, to minimum egzystencji nie odpowiada w najmniejszym stopniu rzeczywistym postulatom i utrzymanie jego stanowi głębokie pokrzywdzenei przedewszystkiem najniższych grup pracowniczych.

Rzeczowego rozpatrzenia wymaga też **sprawa zaszerego-**

wań i t. zw. awansu automatycznego. Rozwój urzędów i instytucyj państwowych spowodował, że dokonane w swoim czasie zaszeregowania nie odpowiadają już w bardzo wielu wypadkach postulatom równomiernego rozkładu płac w zależności od rodzaju pracy i zajmowanego stanowiska i utrzymują liczne szeregi pracowników w grupach niższych, niż należałoby się to im ze względu na wykonywane czynności. Równocześnie obsadzenie etatów w poszczególnych grupach płac bez istnienia awansu automatycznego uczyniło znowu aktualnem zapewnienie tym pracownikom możności przechodzenia w miarę lat z jednej grupy do drugiej.

Zasadniczej rewizji domaga się też **sprawa dodatku mieszkaniowego.** Z chwilą wprowadzenia zmian w ustawie o ochronie lokatorów i zastosowania stopniowego wzrostu komornego, wysokość dodatku mieszkaniowego musiała ulec zmianie. Sprawa ta była częściowo regulowana rozporządzeniami Rady Ministrów od momentu do momentu, bez rozważenia jej jako całości i jej stosunku do ogólnych uposażeń pracowników. Jak wiadomo, stanowi ona dzisiaj jedno z zagadnień, najbardziej dotykających ogół pracowników.

To samo można powiedzieć o kwestji **dodatków lokalnych i okresowych,** jako związanych z miejscowościami, w których koszty utrzymania są z jakichkolwiek względów wyższe, niż przeciętne, w pierwszym rzędzie dotyczy to wciąż nieuregulowanego dodatku uzdrowiskowego, brak którego w miejscowościach odpoczynkowych i w najbliższem ich otoczeniu doprowadza miejscowych pracowników państwowych do nędzy.

Inną grupą dodatkowych uposażeń — są uposażenia uboczne pracowników kolejowych i pocztowych, związane ze specjalnemi ich czynnościami, **wynagrodzenia za godziny nadliczbowe niższych i średnich funkcjonarjuszów, nauczycieli i urzędników administracji,** za delegację czy za pracę nocną. Wszystkie te wynagrodzenia, ich wysokość i zasady, na których się opierają, wobec zmian, jakie zaszły w naszem życiu gospodarczem i w organizacji pracy w ciągu lat ostatnich wymagają gruntownego i skrupulatnego rozpatrzenia; stan ich dzisiejszy w niejednem przynosi głęboką i nieuzasadnioną krzywdę najofiarniejszym i najpilniejszym pracownikom.

Sprawa **zwrotu opłat szkolnych** za dzieci pracowników państwowych, kształcące się w szkołach prywatnych, nie może być też pozostawiona w dotychczasowym stanie; wobec wydatnego zwiększenia się wysokości opłat szkolnych, a utrzymania wysokości zwrotu na dawnym poziomie, wartość sumy zwracanej jest częścią tylko tego, co istotnie płaci ojciec rodziny ze swych aż nazbyt skromnych poborów i częścią rzeczywistego utrzymania ucznia w szkole państwowej.

Wreszcie wymienić tu musimy zagadnienie **pomocy lekarskiej,** będącej ze strony państwa ważnem świadczeniem, wywołanem stanem uposażenia pracowników państwowych, a mającem dawać tę pomoc, jaką z innych źródeł mają pracownicy prywatni i robotnicy. Wielkim brakiem dzisiejszego stanu tej sprawy jest połowiczność jej załatwiania, bez objęcia przemyślanym planem i bez uregulowania jej drogą ustawową.

Przytoczone rozważania wystarczająco przemawiają za potrzebą przystąpienia do opracowania nowej Ustawy Uposażeniowej, którąby uwzględniała wyłonione w ciągu pięcioletniego okresu istnienia dawnej ustawy zagadnienia i rozstrzygnęła je w tym duchu, że dobrobyt szerokich sfer pracowników państwowych — to nietylko poprawa ich osobistego bytu, ale również w skutkach udoskonalenie maszyny państwowej i poprawa gospodarstwa kraju dzięki stworzeniu w ten sposób większej pojemności wewnętrznego rynku zbytu.

Przed przystąpieniem jednak do opracowania i definitywnem załatwieniem nowej ustawy uposażeniowej, należałoby przywrócić ustawie w tej chwili obowiązującej i przepisom z nią związanym, ten sens, jaki został jej nadany przez ustawodawcę. Istotną jej podwaliną była chęć zagwarantowania płacom przez ustalenie ruchomej mnożnej wartości, odpowiadającej ich sile kupczej. Tymczasem od 1 stycznia 1926 r. stosowanie ruchomej mnożnej zostało wstrzymane, wartość kupcza płac w związku z tem stale się obniżała. Pominiemy już tutaj znaczne obniżenie uposażeń, jakie nastąpiło z tej racji w ciągu roku 1926 i 1927, dodatek 15%, wprowadzony od dnia 1 stycznia 1928 r., w pewnej części tę krzywdę złagodził. Dalszy jednak wzrost drożyzny nie był już uwzględniony.

Jeśli wynikłe stąd obniżenie płac obliczyć tylko od dnia 1 lipca 1928 r. do końca tego samego roku, to wyniesie ono conajmniej 60% jednomiesięcznej pensji, gdyż mnożna na 1 lipca według wskaźnika drożyźnianego, wykazanego przez Główny Urząd Statystyczny, powinna była wynosić 60 gr., wypłacona zaś była w wysokości 54,6 gr., co czyni miesięczną różnicę 10%, a w przypuszczeniu niezmienionych do końca 1928 r. cen wyniesie wskazany wyżej procent.

Konieczność uzupełnienia pensji dodatkiem na mieszkanie była uznana przez Rząd, co się wyraziło w wydaniu odpowiedniego zarządzenia Rady Ministrów, jednak znaczna część pracowników stałych a więc np. nieetatowi stali pracownicy kolejowi — została od tego dodatku wyłączona, oraz dalej — podwyższanie %-owe tego dodatku zostało wstrzymane w 1928 r., a to spowodowało przeciętnie w pensjach pracowniczych stratę w ciągu 1928 r. około 70% miesięcznej pensji. Z tych już dwóch racyj w ciągu ostatniego roku niedobory w płacach pracowników państwowych wyniosły ponad 13% jednomiesięcznej pensji.

W związku z poruszonemi tu sprawami postulaty nasze są następujące:

Wobec przygotowywania przez Rząd preliminarza budżetowego na okres 1930/31, zwracamy się z prośbą o uwzględnienie pozycyj potrzebnych na wprowadzenie w życie koniecznych zmian w zasadach uposażeń i na podwyższenie zasadniczych poborów o wskaźnik drożyźniany tak, aby z nowym okresem budżetowym mogły one odpowiadać istotnym kosztom utrzymania.

Niezależnie od tego zwracamy się do Pana Prezesa, aby zechciał przychylnie rozpatrzeć potrzebę jaknajszybszego wypłacenia pracownikom państwowym zaległości, powstałych z powodu niestosowania podwyżki mnożnej i niezwiększenia przez Rząd w ciągu r. 1928 dodatku mieszkaniowego, a wreszcie konieczność uregulowania w najbliższym czasie niektórych dodatkowych uposażeń, jak wspomniany powyżej dodatek mieszkaniowy, dodatek szkolny i inne.

II. Ubezpieczenie emerytalne.

Podobnie, jak Ustawa Uposażeniowa, również pozostałe Ustawy, dotyczące pracowników państwowych, wymagają jaknajspieszniejszej nowelizacji, albo całkowitego ich przerobienia.

Do nich przedewszystkiem należy Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych z roku 1923. Ustawa ta, od czasu jej powstania była już 8 razy zmieniana; samo już to wskazuje, że dojrzała ona w pełni do zasadniczej rewizji.

Ponadto w trakcie działania tej ustawy weszła w życie Ustawa o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, dająca niektóre nowe bardzo ważne świadczenia dla ubezpieczonych, między innymi dla pracowników państwowych kontraktowych, korzystniejsze niż te, które przysługują pracownikom państwowym stałym. W ostatnich czasach otrzymali też odrębną Ustawę emerytalną stali dziennie płatni pracownicy kolejowi.

Jako zasadniczy postulat w zakresie ubezpieczenia emerytalnego uważamy zorganizowanie go na zasadzie utworzenia odrębnego funduszu emerytalnego, zarządzanego przez ubezpieczonych, na wzór ubezpieczenia wprowadzonego dla prywatnych pracowników umysłowych. Równocześnie spełniona winna być potrzeba nad wyraz paląca, uzgodnienia i powiązania świadczeń emerytalnych pracowników państwowych, samorządowych i prywatnych.

Ze zrozumiałych względów prace nad nową ustawą emerytalną muszą potrwać czas dłuższy; tymczasem zaś życie wysuwa szereg postulatów bardzo pilnych, które wymagają natychmiastowej nowelizacji ustawy dotychczasowej.

W tym zakresie Centralna Komisja Porozumiewawcza Związków Zawodowych Pracowników Państwowych wysuwa jako sprawy najpilniejsze:

Wprowadzenie zasady, że czas służby samorządowej i pracy zawodowej, zaliczonej przez Komisje Weryfikacyjne winien być w całości zaliczony do wysługi emerytalnej, unormowanie prawa do odpraw i ich progresji, oraz ustalenie minimum zaopatrzenia emerytalnego.

III. Sprawy pragmatyczne.

Zagadnienie stosunku służbowego pracowników państwowych stanowi nową dziedzinę, w której panuje zupełny brak jednolitości w przepisach, dotyczących poszczególnych grup tych pracowników, a temsamem chaos, godzący nieraz boleśnie w interesy pracowników.

Dość powiedzieć, że do tej pory brak zupełnie ustaw pragmatycznych dla pracowników kolei i poczty, a stosunki służbowe tych grup normują przepisy odrębne w różnych dzielnicach, a jak na kolejach — nawet w różnych Dyrekcjach. Sprawa ustawowych godzin pracy, urlopów wypoczynkowych i ich czasu trwania, a wreszcie tak ważna sprawa, jak należyte postawienie postępowania dyscyplinarnego — wymagają gruntownej rewizji i jaknajszybszego uregulowania.

Jednym z bardzo ważnych postulatów w tej dziedzinie jest przeprowadzenie zasady, że każdy pracownik po roku służby nabywa jednakowe prawa i staje się objętym jedną wspólną pragmatyką dla podstawowych grup pracowników państwowych (kolej, poczta, administracja, nauczycielstwo, sędziowie i prokuratorowie). Ta zasada byłaby też **zlikwidowaniem dzisiejszego podziału pracowników na etatowych, kontraktowych, stałodziennych, dniówkowych i t. d.** wykonywujących częściowo przez całe lata swą pracę, a ze względu na rodzaj stosunku

służbowego, do którego ich zaliczono, pozbawionych tych czy innych praw i w różny sposób krzywdzonych.

Ze względu na rozmiar zagadnienia, możemy tutaj tylko w tych kilku zarysach przedstawić Panu Prezesowi te sprawy, które uważamy za najpilniejsze i za najbardziej dotkliwe dla rzeszy pracowniczej.

WNIOSKI.

Reasumując omówione zagadnienia, C. K. P. Zw. Zaw. Prac. Państwowych zwraca się do Pana Prezesa z przedstawieniem konieczności:

1) powołania przez Rząd specjalnej Komisji, któraby z udziałem przedstawicieli Związków Zawodowych Pracowników Państwowych przystąpiła do prac nad zreferowaniem ustawodawstwa pracowniczego;

2) ze względu na konieczność zasadniczego uregulowania płac pracowników państwowych, uwzględnienia w opracowanym przez Rząd preliminarzu budżetowym na rok 1930/31 globalnej sumy, którąby czyniła zadość prawdopodobnym wydatkom, związanym z konieczną regulacją;

3) w związku z naszemi postulatami bieżącemi, dotyczącemi uposażeń, poczynienia kroków, któreby umożliwiły wypłatę pracownikom państwowym, możliwie w najkrótszym czasie — sum, odpowiedających zaległemu dodatkowi mieszkaniowemu z r. 1928 oraz wyrównałoby obniżkę pensji spowodowaną unieruchomieniem mnożnej;

4) nowelizacji jaknajszybszej Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem w zakresie wskazanym w niniejszym memorjale.

Upełnomocniona Delegacja Zw. P. P. zrzeszonych w Centr. Kom. Porozum.

Czas pomyśleć o zjeździe.

Zbliża się dzień w którym zbiorą się przedstawiciele najliczniejszej rzeszy pracowników państwowych by wspólnie zastanowić się nad swem obecnem położeniem prawnem i materjalnem, a zarazem ustalić program prac, któryby dopomógł niższym pracownikom państwowym do wyzwolenia się z ciężkich warunków bytu materjalnego i upośledzenia społecznego w jakiem się znajdują jako obywatele Państwa w 11 roku Jego Niepodległości.

Zjazd tegoroczny wobec ostatniego oświadczenia Premjera Rządu, które zapowiada rewizję ustawodawstwa dotyczącego pracowników państwowych a odnoszącego się do spraw uposażeniowych, unormowania stosunków prawnych i praw emerytalnych ma szczególne znaczenie dla tej kategorji pracowników państwowych, które żyją dzisiaj w warunkach pod żadnym względem nieodpowiadających życiu człowieka cywilizowanego, a pod względem prawnym stojących po za nawiasem prawa.

Na stosunki te złożyły się z jednej strony brak należytego nacisku ze strony samych pracowników, a z drugiej strony polityka rządów poprzednich które w okresie rozwielmożnionego partyjnictwa wszystkie ciężary, wynikające ze złej gospodarki, składały na barki pracowników państwowych niezdolnych do obrony swych choćby najżywotniejszych spraw.

Zjazd tegoroczny musi się stać żywiołową manifestacją wobec całego społeczeństwa w obronie praw do życia i swobód obywatelskich tych, którzy praw tych dotychczas byli pozbawieni, musi zarazem wykazać, że stojąc na gruncie pracy dla Państwa i społeczeństwa gotowi jesteśmy w zbiorowym wysiłku walczyć o te prawa, jakie nam się jako pracownikom państwowym i obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej słusznie należą.

Aby manifestacja ta wypadła tak, jak tego pragną tysiączne rzesze niższych funkcjonarjuszów państwowych, musi tegoroczny Zjazd być obesłany przez wszystkie powiaty Kraju, żaden wysiłek i ofiara na ten cel nie może być zaciężką, gdy rozgrywają się losy o naszą i naszych rodzin przyszłość.

Wzywamy wszystkie Zarządy Kół, aby bezwłocznie rozpoczęły pracę nad przygotowaniem wniosków na Zjazd Delegatów, wyborem delegatów, a przedewszystkiem, aby w ciągu tego czasu jaki nas jeszcze dzieli od Zjazdu postarały się zebrać fundusze na wysłanie delegata. Zarząd Główny uczyni wszystko, co będzie w jego mocy, aby wyniki z Zjazdu dały pozytywne rezultaty, od ogółu zaś niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych należy, czy Zjazd będzie miał taką powagę i siłę, któraby odpowiadała naszemu społecznemu stanowisku i znaczeniu postulatów, którym damy wyraz na zbliżającym się Zjeździe. Czas więc do pracy, aby chwila zbliżających się decyzji o losach pracowników państwowych, nie zastała nas nieprzygotowanych.

Czy to nie skandal?

Dzieją się u nas dziwne rzeczy, których nawet prostym rozumem pojąć nie można. Wiemy o tem, że niżsi funkcjonarjusze państwowi są jedną z tych kategorji pracowników, którym przypadło w udziale wśród najcięższych warunków życiowych pracować w Odrodzonej Ojczyźnie. Pamiętamy i o tem, że nie potrzebowano odwoływać się do naszych uczuć obywatelskich wówczas, gdy chodziło o interes Państwa.

Nie możemy jednak zrozumieć dla jakich przyczyn skazuje się na nędzę i upokorzenie pracownika państwowego, jeśli tego nie wymaga nietylko dobro służby i interes Państwa, ale kiedy przyczyną tej nędzy jest lekceważenie sobie tych praw, jakie przysługują pracownikowi państwowemu z tytułu obowiązujących ustaw.

Przykładem wyjątkowych stosunków służbowych i prawnych są nasze Zakłady karne i więzienia. Mamy przed sobą listy od dozorców więziennych, którzy jeszcze w kwietniu b. r. zostali przeniesieni w drodze służbowej do innych miejscowości, a którym do dziś dnia nie zwrócono ich kosztów przesiedlenia.

Na wnoszone przez nich podania, naczelnicy więzień odpowiadają, że nie ma na ten cel kredytów. Czy można sobie wyobrazić, aby władza nie mając kredytów na koszty przesiedlenia mogła przenosić swego pracownika, narażając go z rodziną na głód i brak schronienia, takie rzeczy nie dadzą się wprost pomyśleć w unormowanych i jako tako ucywilizowanych stosunkach.

Obowiązujące przepisy prawne zapewniają pracownikowi państwowemu uzyskanie zaliczki na nabycie mieszkania, ale cóż znaczą zarządzenia centralnego Rządu wobec samowoli pierwszego lepszego kacyka prowincjonalnego, który podanie o zaliczkę, bądź to zwraca

z dopiskiem „brak kredytów", lub też złośliwie przetrzymuje w swojem biurku. Takiego pana nic nie obchodzi to, że postępowaniem swojem podkopuje wiarę w praworządność w Państwie i wznieca rozgoryczenie przeciwko władzom centralnym, które o tych nadużyciach nic nie widzą.

Już w poprzednich numerach naszego pisma zwracaliśmy uwagę na bezprawne ograniczenie poborów służbowych dozorców więziennych, którym wbrew ich woli i wbrew oświadczeniu p. Dyrektora Departamentu Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości do dnia dzisiejszego jeszcze potrąca się z poborów służbowych składki na Związek, do którego oni wzbraniają się należeć, na różnego rodzaju wydawnictwa, uzdrowiska i ordery, a w ostatnich czasach doszło do tego, że, niektórzy z pośród naczelników więzień wyjeżdżali do Warszawy na Zjazd, ściągając na pokrycie swych kosztów podróży pewne kwoty z poborów służbowych dozorców więziennych.

Na określenie tego rodzaju stosunków trudno jest znaleźć słowa nadające się do druku. Nikogo widocznie nie wzrusza głód rodzin dozorców więziennych byle tylko zadowolnić ambicję i apetyty tych, którzy kosztem krwawicy dozorców więziennych chcą się tuczyć i urządzać sobie przejażdżki.

Prawem kaduka zmusza się dozorców więziennych do opłacania haraczu na rzecz Związku, w którym oni nie widzą żadnej dla siebie obrony. Jeśli ktokolwiek wzbrania się opłacać tę daninę zmuszony jest napisać raport po to tylko, aby był wezwany przez swą władzę przełożoną dla wysłuchania impertynencji i gróźb, a w konsekwencji szykan i prześladowania.

W ostatnim czasie doniesiono nam, że jeden z inspektorów więziennych rozkazał dozorcom więziennym, którzy zgłosili przystąpienie do naszej Organizacji, aby ci napisali na siebie samych raporty karne.

Z innego znów więzienia otrzymaliśmy odpis pisma, wysłanego do p. Dyrektora Departamentu Karnego, w którym dozorcy więzienni błagają o obronę przeciw wyzyskowi uprawianemu na nich przez naczelnika więzienia, który używa ich do pracy w swem prywatnem gospodarstwie rolnem groźbą tranzlokacji, a nawet wyrzucenia za bramę.

Służba dozorców więziennych na prowincji przestała być regulowana jakimikolwiek zasadami ustawowemi, natomiast pozostawiono podział tej służby do dowolnego rozporządzenia naczelników i inspektorów więzień, którzy obrali sobie za cel bezmyślne a często nawet nieludzkie znęcanie się nad dozorcami więziennymi. Wystarczy przytoczyć, że w jednem z zakładów karnych, w którym do kwietnia 1927 r. czas służby wynosił 8 godzin na dobę, dzisiaj przy zmniejszonym stanie więźniów przy tej samej ilości dozorców więziennych, czas służby wynosi 11 godzin na dobę. Ta zmiana może być wówczas zrozumianą, gdy się przyjmie do wiadomości, że podziałem służby kieruje osobnik wprawdzie służbowo zajmujący wysokie stanowisko, ale jako człowiek, to zawodowy alkoholik, najczęściej w stanie dobitnie podchmielonym pełni swe obowiązki służbowe. W ręce takich jednostek oddaje się los i prawa służbowe i obywatelskie dozorców więziennych, którzy nie mają możności żadną drogą legalną bronić się przeciw znęcaniu się nad niemi, któż ich bowiem ma wysłuchać? Naczelnik więzienia nie przyjmuje swych podwładnych, gdy pragną złożyć mu prośbę lub użalić się, na niewinnie doznane krzywdy.

Od czasu do czasu zjeżdża p. prokurator, przesłuchuje więźniów, czy czują się zadowoleni ze swego losu, czy nie dzieje im się jaka krzywda, a gdy zbiorą się dozorcy więzienni, aby mu przedłożyć swe prośby, nietylko że nie są dopuszczeni, ale za sam fakt zgłoszenia się na posłuchanie są karani jako za przekroczenie dyscypliny służbowej. Ta sama historja powtarza się przy zwiedzaniu więzień przez delegatów Ministerstwa Sprawiedliwości, którym nigdy nie pozostaje na tyle wolnego czasu, aby mogli wysłuchać próśb podwładnego im personelu.

O tych wizytacjach i stosunku niektórych delegatów do naczelników więzień pomówimy w następnym numerze. Narazie ograniczamy się do tych kilku faktów, które jaskrawo ilustrują stosunki panujące w więziennictwie. Wierzymy, że dzieje się to wszystko poza plecami p. Jaxy-Maleszewskiego, Dyrektora Departamentu Karnego, i że o tych stosunkach nie jest w najmniejszej mirze poinformowany p. Minister Sprawiedliwości. Wyrażamy także przekonanie, że zato nieludzkie obchodzenie się z dozorcami więźniów i ograniczanie ich nędznych poborów kosztem głodu i chłodu rodzin dozorców więziennych nie może ponosić odpowiediazlności ogół urzędników więziennictwa polskiego, lecz tylko te jednostki, które nadużywają swego stanowiska służbowego, działają świadomie na szkodę Państwa, podkopując wśród szerokich rzesz pracowników więziennych zaufanie do władz centralnych i wiarę w poczucie sprawiedliwości.

Te ostatnie względy mając na uwadze, Zarząd Główny Związku w najbliższym terminie przedłoży p. Ministrowi Sprawiedliwości materjał dotyczący stosunków służbowych dozorców więziennych z dokładnem wyszczególnieniem miejscowości, w których te stosunki mają miejsce, oraz z wymienieniem osób, które się tych nadużyć dopuszczają. Wierzymy, że podeptane prawa obywatelskie dozorców więziennych zostaną im przywrócone, że winni nadużyć zostaną pociągnięci do odpowiedzialności.

Życie związkowe.

SKIERNIEWICE. Dnia 24.II. r. b. odbyło się Zebranie Roczne członków Koła Związku N. F. P. R. P., na którem wybrano Zarząd Koła na rok 1929 w następującym składzie: przewodniczący — Michał Poszwiński, zast. przewodn. — Paweł Kralka, sekretarz — Władysław Kapusta, skarbnik — Franciszek Teodorski, Członkowie Zarządu Koła: kol. Józef Kostecki i Marjan Montak. Komisja Rewizyjna: kol. Władysław Kiwala, Szczepan Maciejewski i Józef Orłowski.

CIESZYN. W dniu 26.IV. r. b. odbyło się tutaj Zebranie członków Koła Cieszyńskiego Związku N. F. P. R. P. pod przewodnictwem kol. Przywary. Przed przystąpieniem do porządku dziennego zebrani przez powstanie z miejsc uczcili pamięć ś. p. Ks. Senatora Londzina. Sprawozdanie ze Zjazdu niższych funkcjonarjuszów Zw. N. F. P. R. P. w Krakowie zdali koledzy Landecki i Janik. W dyskusji nad sprawozdaniem stwierdzono, że uchwalone na Zjeździe rezolucje odpowiadają życzeniu niższych funkcjonarjuszów całej Rzplitej Polskiej bez różnicy na dykasterje. Delegaci na Zjazd wzywali zebranych do solidarności i współpracy w Organizacji, która mimo przeciwności rozwija się i pracuje nad stopniowem polepszeniem bytu pracowników państwowych.

LWÓW. W dniu 28.IV. r. b. odbył się liczny Wiec niższych funkcjonarjuszów państwowych z województwa lwowskiego, zwołany przez Zarządy Okręgu Centralnego Związku N. F. P. R. P. w Warszawie.

Po referatach kol. Wernera, Sękiewicza, Wesołowskiego

Wiec uchwalił jednomyślną rezolucję tej samej treści jak Zjazd Krakowski, którą podaliśmy w poprzednim numerze „Głosu".

SOSNOWIEC. W dniu 28.IV. r. b. Zarząd tut. Koła odbył posiedzenie Zarządu, pod przewodnictwem przewodniczącego Koła kol. Grządziela. Po odczytaniu i przyjęciu protokułu z poprzedniego posiedzenia, kol. Grądziel złożył sprawozdanie z czynności — Komitetu ufundowania sztandaru Koła. Kol. Makola zreferował sprawę składek na Uzdrowisko, zaznaczając, że Zarząd Koła wpłacił na ten cel sumę 20.— zł.

W sprawie składek na fundusz Zjazdu Delegatów, uchwalono wezwać członków Koła aby składki na ten cel wpłacili najdalej do dnia 1 maja r. b.

Przy omawianiu spraw organizacyjnych stwierdzono rozwój Koła, które zapoczątkowało pracę kulturalno-oświatową przez założenie Sekcji Scenicznej przy Kole. Na chorążego sztandaru Koła Sosnowieckiego wybrano kol. Haładusa, na zast. kol. kol.: Nowaka i Domagalika.

Po ustaleniu programu uroczystości poświęcenia sztandaru zakończono posiedzenie.

MIECHÓW. W dniu 3.V. r. b. odbyło się Walne Zgromadzenie członków Koła Miechowskiego pod przewodnictwem kol. Baranka, na którem przewodniczący Koła kol. Starnawski mówił o znaczeniu i działalności Związku N. F. P. R. P. wzywając ogół kolegów do solidarności i sumiennego wypełniania obowiązków wobec Organizacji.

Następnie przystąpiono do wyborów delegatów na Zjazd Delegatów, który odbędzie się dn. 15 sierpnia 1929 r., wybierając deleagtami kol. Omielskiego Andrzeja i Kulę Antoniego. Uzupełniono skład Komisji Rewizyjnej Koła przez wybór kol. Baranka na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. W wolnych wnioskach uchwalono domagać się podwyższenia płacy dla dróżników, którzy pobierają obecnie po 60 — 80 zł. miesięcznie, z czego nie są wstanie wyżywić swych rodzin.

Polecono Zarządowi Koła, aby zwrócił się do Zarządu Głównego o interwencję w Ministerstwie Robót Publicznych w sprawie uposażenia dróżników. Na tem Zebranie zakończono.

BYDGOSZCZ. W dniu 7.V. r. b. odbyło się Zebranie członków Związku N. F. P. R. P. Koła Bydgoszcz pod przewodnictwem kol. Kubińskiego. Po przyjęciu porządku obrad, uchwalono przyjąć na członków Koła kol. dozorców więziennych w liczbie 14, których prezes Koła powitał w serdecznych słowach, wyrażając radość w współpracy kolegów z więziennictwa, którzy przedewszystkiem z uwagi na ciężkie warunki służby winni znaleźć zrozumienie dal swych słusznych postulatów.

Po odczytaniu korespondencji z Zarządu Głównego w sprawie wpłacenia ustalonych przez III Zjazd Delegatów procentów na rzecz Okręgu Poznańskiego, zawiadomił przewodniczącego zebranych, iż wobec kategorycznego żądania ze strony Zarządu Głównego, domagającego się oświadczenia ze strony Zarządu Koła w Bydgoszczy w powyższej sprawie, Zarząd Koła zwołał nadzwyczajne posiedzenie oraz posiedzenie Sekcji Wojskowej, na których zapadła jednomyślna uchwała niewpłacania procentów Okręgowi Poznańskiemu z uwagi na to, że Koło Bydgoszcz względnie jego członkowie żadnych spraw organizacyjnych, ani też służbowych nie załatwiają na terenie m. Poznania, lecz u władz centralnych w Warszawie.

Przy końcu Zebrania, kol. Górski upominał członków Koła, aby uchwalone przez Zjazd składki na fundusz zjazdowy wpłacili w jaknajkrótszym terminie. Przewodniczący Koła kol. Kubiński apeluje do zebranych, aby w dalszym ciągu pracowali nad rozwojem Organizacji przez zjednanie na członków Związku tych kolegów, którzy dotychczas jeszcze stoją na uboczu, poczem zamknął Zebranie okrzykiem na cześć I Marszałka Polski, powtórzeniem trzykrotnie przez zebranych.

WŁOCŁAWEK. Dnia 10.V. r. b. odbyło się Walne Zgromadzenie tut. Koła pod przewodnictwem kol. Stasiaka. Po odczytaniu protokułu z ostatniego Zgromadzenia, kol. Stasiak złożył sprawozdanie z czynności Zarządu Koła za rok ub.

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej złożone przez kol. Zgodzińskiego wykazało saldo w dn. 10.III. r. b. 313 zł. 30 gr. Tak sprawozdanie z czynności Zarządu, jakoteż sprawozdanie Komisji Rewizyjnej zostało przyjęte przez Zebranych.

Następnie przystąpiono do wyboru Zarządu Koła na rok 1929 w skład którego weszli kol. kol.: przewodniczący Feliks Stasiak, zastępca przewodn. J. Krakowski, sekretarz M. Kurowski, skarbnik F. Kielecki i kol. Karwowski. Komisja Rewizyjna: kol. kol.: Tarnecki, Zieliński i Przybylski.

Zebrani uchwalili polecić nowemu Zarządowi, aby dołożył wszelkich starań w kierunku zdobycia lokalu na siedzibę Koła, poczem Zebranie zakończono.

GRUDZIĄDZ. W dniu 19.V. r. b. odbył się w Grudziądzu I Zjazd delegatów Kół Związku N. F. P. R. P. województwa pomorskiego. Zjazd zagaił przewodniczący Koła w Grudziądzu kol. Goliński, którego też wybrano przewodniczącym Zjazdu.

Protokuł Zjazdu prowadził sekretarz Koła kol. Chmielewski. Referat o prawnem i ekonomicznem położeniu niższych funkcjonarjuszów państwowych wygłosił gen. sekretarz Zarządu Głównego z Warszawy. Następnie przemawiał poseł Reder, wyjaśniając stanowisko Sejmu wobec poprawy bytu pracowników państwowych, uznając za słuszne postulaty wyszczególnione w przemówieniu referenta, wskazał na konieczność stworzenia silnej i jednolitej Organizacji niższych funkcjonarjuszów państwowych, która będzie skuteczniejszą w walce o poprawę bytu od wszystkich papierowych rezolucji i uchwał, z któremi władze dotychczas dlatego się nie liczyły, że za uchwałami temi stały tylko nieliczne grupki, podczas gdy olbrzymia większość pracowników państwowych szła luzem utrudniając tem samem wszelką akcję zmierzającą do poprawy bytu pracowników państwowych.

W dyskusji przemawiali delegaci: Rybicki, Chylarecki, Boch i Chmielewski omawiając ciężkie warunki pracy i nędzę panującą wśród pracowników państwowych z powodu niskich płac. Kol. Brzeziński, Skibski i Kurowski przemawiali w sprawach organizacyjnych, wykazując potrzebę intensywnej pracy nad zrealizowaniem postulatów uchwalonych już na poprzednich Zjazdach.

Po przedyskutowaniu spraw dotyczących dyżurów w Kasach Skarbowych, godzin służbowych w więziennictwie, urlopów wypoczynkowych i krzywdzącego postępowania wobec niższych funkcjonarjuszów przy udzielaniu zapomóg uchwalono przekazać Zarządowi Głównemu Związku uchwaloną na Zjeździe rezolucję do dalszego załatwienia u władz centralnych, na tem zakończono obrady Zjazdu okrzykiem „Cześć pracy organizacyjnej".

PRZEWORSK. Dnia 2.VI. r. b. odbyło się Walne Zgromadzenie członków Koła Przeworskiego, które Zarząd Koła urządził w Kańczudze dla umożliwienia kol. dróżnikom wzięcia udziału w Zromadzeniu.

Zgromadzenie zagaił przewodniczący Koła kol. Gliniak, który też na wstępie swego przemówienia skreślił pracę Organizacji w kierunku poprawy bytu wszystkich bez różnicy pracowników państwowych ,apelując do zebranych, aby w pracy tej wytrwali nadal przez należenie i pracę w Kole.

W dyskusji nad sprawozdaniem podnoszono ciężkie warunki życia dróżników w szczególności samorządowych, którzy żyją jeszcze w gorszych warunkach od dróżników na drogach państwowych. Uchwalono domagać się dla posłańców sądowych, który zmuszeni są prowadzić dwa gospodarstwa domowe ,przyznania wynagrodzenia za doręczenia wezwań, jakie otrzymują woźni sądowi na terenie b. zaboru rosyjskiego, przyznania zniżek kolejowych oraz zaopatrzenia emerytalnego. Dla woźnych skarbowych przyznania dostarczenia ubrań służbowych za rok 1928, które Izba Skarbowa we Lwowie dostarczyła jedynie tylko niższym funkcjonarjuszom skarbowym we Lwowie z pominięciem prowincji.

Żądano również powiększenia etatów niższych funkcjonarjuszów w Starostwach.

Po wyczerpaniu dyskusji wybrano Zarząd Koła na rok 1929 w następującym składzie: przewodniczący: Antoni Weiss, sekretarz i skarbnik Antoni Żyła, zast. przewodn. Jakób Stępa, zast. sekretarza Ołaniak Roman. Wydział: kol. kol.: Wisz, Gliniak, Zając i Kaniuch. Życzeniem owocnej pracy nowemu Zarządowi zakończono Zgromadzenie.

HORTA. W dniu 2.VI. r. b. odbyło się tutaj Zebranie organizacyjne dróżników, na którem uchwalono przystąpić do Związku N. F. P. R. P. w Warszawie i założyć Koło miejscowe.

Wybrano Zarząd Koła do którego weszli następujący koledzy: przewodniczący: Piotr Kuśmider, sekretarz: Tadeusz Niedzielski, skarbnik: Andrzej Potoczny.

Po wypełnieniu deklaracji wpisowych i wpłaceniu wpisowego, przewodniczący podziękował obecnym za udział w Zebraniu, kończąc takowe wezwaniem do wspólnej pracy nad polepszeniem egzystencji prawnej i materjalnej dróżników państwowych i samorządowych.

ŁUCK. Dnia 2.VI. r. b. w lokalu Staorstwa odbyło się Walne Zgromadzenie Koła Związku N. F. P. R. P. w Łucku. Po zagajeniu Zgromadzenia przez przewodniczącego Koła kol. Fiłończuka wybrano przewodniczącym Zgromadzenia kol. Pawłowskiego, sekretarzem kol. Makarewicza. Sprawozdanie z czynności Zarządu Koła złożył kol. Fiłończuk, sprawozdanie kasowe złożył kol. Maracz, poczem kol. Sierakowski imieniem Komisji Rewizyjnej oświadczył, że Komisja znalazła Kasę i księgi kasowe w zupełnym porządku.

Zgromadzeni uchwalili założyć przy Kole Kasę pożyczkowo-oszczędnościową, upoważniając do opracowania regulaminu Kasy kol. Legesa, Pawłowskiego i Fiłończuka.

Następnie dokonano wyboru sekretarza Koła którym został wybrany kol. Konstanty Pawłowski, na tem zgromadzenie zakończono.

MOŁODECZNO. Dnia 2.VI. r. b. odbyło się u nas pierwsze Zebranie organizacyjne niższych funkcjonarjuszów Mołodecz-

na w województwie wileńskiem, w obecności przedstawiciela władzy p. Królikowskiego. Zebranie zagaił kol. Kowalewski, witając delegatów z Wilna kol. Baranowskiego przewodniczącego Koła w Wilnie i kol. Nowickiego członka Zarządu Głównego.

W dalszem przemówieniu wykazuje potrzebę założenia Koła Zw. N. F. P. R. P. w Mołodecznie, któreby należało do Okręgu Wileńskiego. Potem przemówieniu oddano przewodnictwo kol. Baranowskiemu, sekretarzował kol. Czerniawski. Kol. Baranowski wyjaśnił w swem przemówieniu cele i zadania Związku, który oparty na zaufaniu ogółu niższych funkcjonarjuszów państwowych zdolnym będzie przeprowadzić wszystkie słuszne żądania niższych funkcjonarjuszów państwowych. Wkońcu mówca złożył podziękowanie p. Staroście pow. mołodeczańskiego za przyjęcie delegatów Związku i udzielenie sali na Zebranie organizacyjne.

O pracach Zarządu Głównego Związku N. F. P. R. P. mówił kol. Nowicki, wskazując na te postulaty, które dzięki staraniom Organizacji zostały już częściowo zrealizowane.

W końcu postawił wniosek założenia Koła w Mołodecznie i wybrania Zarządu tegoż Koła.

W dyskusji kol. Głowacki przedstawia przeciążenie pracą pracowników szpitalnych oraz niskie uposażenie tychże.

Po jednogłośnem uchwaleniu wniosku kol. Nowickiego przystąpiono do wyboru Zarządu wybierając na przewodniczącego kol. Pawłucia Aleksandra, zast. przewodn. kol. Głowackiego, sekretarza kol. Czerniawskiego, skarbnika kol. Łozowskiego, do Zarządu: kol. Kowalewskiego, do Komisji Rewizyjnej: kol. kol.: Rodziewicza i Zaliwaka.

Po przeprowadzeniu wyborów przewodniczący Zebrania zwrócił się do zebranych, aby przez pracę w Kole miejscowem przyczynili się do rozwoju Organizacji na Wileńszczyźnie, a tem samem do wzrostu liczebnego całości Związku, poczem zamknął obrady Zebrania.

Komunikaty Zarządu Głównego.

WSKAZÓWKI DOTYCZĄCE ZJAZDU DELEGATÓW.

Wyciąg ze Statutu Związku.

Prawo brania udziału w Zjeździe Delegatów głosem stanowczym przysługuje.

a) członkom Zarządu Głównego;
b) członkom Komisji Rewizyjnej Zarządu Gł.;
c) delegatom Kół (§ 92).

Koła wybierają delegatów na Zjazd licząc po jednym delegacie na każde 50 względnie do 50 członków Koła, jeśli Koło podzielone jest na sekcje zawodowe, delegatów wysyłają Sekcje po 1 delegacie na każdych 50 względnie do 50 członków Sekcji.

Delegaci Kół winni przed rozpoczęciem Zjazdu złożyć do rąk przewodniczącego pełnomocnictwa, wydane im przez Zarząd Koła względnie Sekcji.

Zarząd Główny pokrywa koszty podróży na Zjazd Delegatów tylko członkom Zarządu Głównego i Komisji Rewizyjnej, natomiast koszty podróży delegatów Kół lub Sekcji pokrywają członkowie odnośnych Kół względnie Sekcji.

Zgłaszanie wniosków na Zjazd.

Wydział Wykonawczy Zarządu Głównego wzywa Zarządy Okręgowe, Zarządy Kół i pojedynczych członków Związku, aby wnioski, odnoszące się do spraw umieszczonych na porządku dziennym obrad Zjazdu Delegatów zgłaszali na piśmie do Zarządu Głównego Związku na 14 dni przed terminem Zjazdu celem przygotowania materjału dla ułatwienia prac Komisji na Zjaździe Delegatów.

W sprawie kwater dla uczestników Zjazdu.

Celem zapewnienia delegatom na Zjazd odpowiedniej ilości kwater winny Zarządy Kół zawiadomić Zarząd Główny Związku o ilości mających się wysłać delegatów z podaniem nazwisk i miejsca wyjazdu delegata najdalej do dnia 5 sierpnia b. r.

ROZWÓJ ZWIĄZKU.

Poniżej podajemy wykaz członków Związku, przyjętych po dniu 15 stycznia b. r., który świadczy o żywotności naszej Organizacji, która mimo nader trudnych warunków materjalnych w jakich żyją niżsi funkcjonarjusze państwowi stale się rozwija zyskując zaufanie coraz liczniejszych zastępów pracowników państwowych.

Bydgoszcz 36, Białystok 11, Biała 1, Berchy Dolne 1, Brześć n/B. 5, Bielsko 1, Chełmno 5, Chojnice 3, Cieszyn 2, Chrzanów 1, Częstochowa 22, Ciężkowice 1, Drohobycz 10, Dobromil 1, Faściszowa 1, Faliszowice 1, Głębokie 18, Grębkowice 1, Grudziądz 50, Gródek 1, Grybów 2, Grodzisk Pozn. 3, Horta 10, Inowrocław 3, Jarosław 4, Jarocin 3, Jasło 3, Kalisz 1, Kościelniki 1, Kołodzianka 1, Kozłów 1, Kulparków 44, Kraków 43, Kobierzyn 19, Koronowo , Kielce 19, Kąty 1, Kałusz 3, olno 7, Kobryń 1, Krosno 1, Królewska Huta 1, Leszno 7, Lwów 13, Lipnica Dolna 1, Lubaczów 1, Lustanice 1, Lida 1, Lubliniec 1, Łódź 19, Łańcut 4, Łuck 8, Łętowice 1, Łazy 2, Łowicz 1, Myślenice 1, Modlin 26, Maków n/Orzcem 4, Mława 2, Mysłowice 1, Mikołów 1, Mołodeczno 9, Nowe Miasto (Pomorze) 2, Nowy Sącz 3, Nowa Wieś 1, Ostrzeszów 2, Ostrów Komorowo 2, Oświęcim 1, Poznań 13, Poleśnica 1, Przeworsk 2, Puławy 1, Pszczyna 2, Płock 1, Radziń Podl. 1, Różan n/Narwią 1, Rzeszów 2, Rawicz 13, Stryj 4, Szamotuły 1, Starogard 7, Siennica 5, Siedlce 2, Sosnowiec 6, Skierniewice 1, Środa 6, Srem 4, Sanok 1, Stanisławów 15, Tworki 19, Tatarów n/Prutem 1, Toruń 16, Tmowa 1, Tarnopol 16, Turobin 1, Tarnobrzeg 2, Tczew 4, Tarnów 3, Targowisko 1, Wronki 6, Wejherowo 2, Wołożyn 2, Włocławek 7, Wieliczka 2, Wiśnicz 5, Wielka Wieś 1, Wilno 18, Winniki 4, Wadowice 4, Wągrowiec 1, Wesołów 1, Warszawa 160, Zamość 3, Zaleszczyki 1.

Razem zapisało się do Zw. N. F. P. w Warszawie **od 15.I. do 30.VI. 1929 r. 834 nowych członków.**

Do wiadomości Zarządów Okręgowych, Zarządów Kół i wszystkich członków Związku N. F. P. R. P.

Z powodu zbliżającego się Zjazdu Wydział Wykonawczy Zarządu Głównego przygotowuje wykaz członków zalegających składkami miesięcznemi celem ogłoszenia tego wykazu w sprawozdaniu Zarządu Głównego. Wzywa się zatem Zarządy Kół i Okręgów oraz pojedynczych członków Związku, aby przed dniem 1 sierpnia b. r. wyrównali zaległe składki członkowskie o ile nie chcą utracić praw członkowskich i figurować na liście członków wykreślonych ze Związku.

Ile kosztuje przystąpienie do Związku?

Zgłaszający przystąpienie do Związku N. F. P. R. P. płaci 3 zł. wpisowego, a następnie co miesiąc 1 zł. 50 gr. składkę członkowską.

Jakie korzyści wynikają z należenia do Związku?

Każdy członek Związku opłacający 1 zł. 50 gr. miesięcznie otrzymuje zato bezpłatnie gazetę związkową, pomoc prawną w sporach wynikłych ze stosunku służbowego i odprawę pośmiertną w kwocie 300.— zł.

Redaktor: Karol Mozgała. Wydawca: Zarz. Gł. Związku Niższych Funkc. Państw. Rzplitej Pol.

Czcionkami „Naszej Drukarni", Warszawa, Sienna Nr. 15.